

AUTHOR _____

NO. 5645

TITLE _____

הלכות בסוקות מן
המאונן

RR _____

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

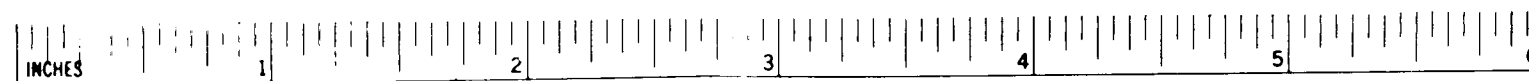
IMPRINT _____

CONSTANTINOPLE, 1516

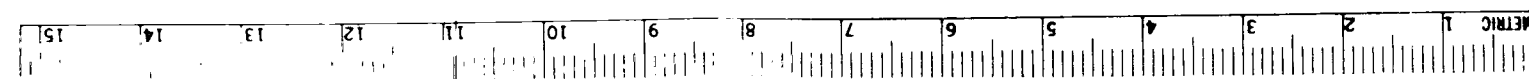
CALL NO. _____

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

DATE MICROFILMED _____

C 2399

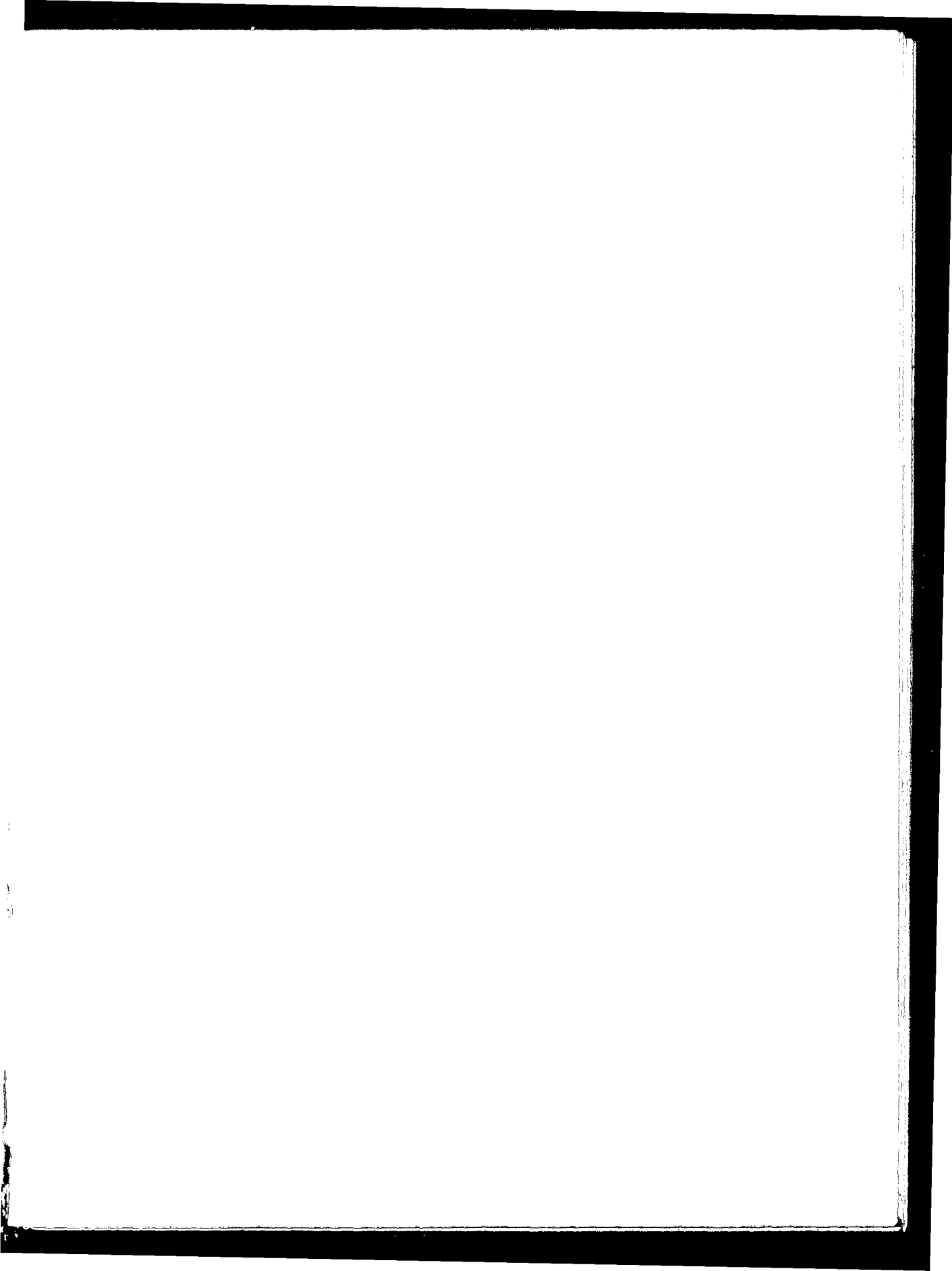

FILMED FOR THE JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY OF AMERICA

XEROX

University Microfilms, Inc.

A SUBSIDIARY OF XEROX CORPORATION

הלכות במסכת סנהדרין על סדר מעור

- הלכות שבת וזרי שבת וזרי העבתי
- הלכות יומ טובו
- הלכות עירובי תחומין ועירובי חצרות
- הלכות חולו של בעור
- הלכות פסח ודין פסח
- הלכות ראש השנה
- הלכות ימים הנפורים
- הלכות לילב ואתרוג וזרס וערבתי
- הלכות כנילה
- הלכות סוכה
- הלכות הענית והשעה באב
- הלכות ספר תורה

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הלכות שבת וזרי שבת תר תנוכה רב שרידא

ושיטאלתם בר ישראל דיהב זוזי לנוי בשותפות או מפלפלין כדו למבוד אותם ולעשות בהם סתורה ושקל בהון בשנתא ובחול שרי ליה לישראל למטקל מה הוא רוחא דקא בתור גוי בחול ובשבת אולא כך הוינא דהא ראסור רבנן כשטא דראסונים דשדרו אף אנהא הכין שמיס לנא מן רבנותא דילנא כבר הוה הנך זוזי מעיקרא כידא דגוי דעמיד מהו כדחוי הוא לבדו ולא שקיל ושרי בהדיה דלא אשכחין ככי הא מילתא צד ד איסורא אבל ודאי הכא דאיכא הנותא דידיעא בשותפות דיליה אסור ליה לישראל לאשתתופי עם גוי דפתח גוי הנותא ויהיב ויעמיד סלאכתו וזכין וכזכין כיומא דשבתא סאי טעמא אכרי ארשותיה קא עביד אבל הויא דגוי לנפשיה קא עביד ולא קרי על שום ישראל אעג דעיקר פדעם שרי דהא שדרו לישראל פותר להשכירה לנוי ואעג דקא עביד כה בשבתא ושבעין בינה דחייב דזוזי לישראל כידא דגוי ועמיד גוי כד חזי זכין וכזכין כדניחא ליה ובטיל כדניחא ליה ולית ליה לישראל בהדיה עסק דכריס ויא צריך ישראל למעבד הוא כדעם שעומד גוי תחתיו בשבתא ועביד פאי ד דהוה ליה ישראל שרי ולית על ישראל כהכי איסורא אבל היכא דשותפין אנטו וישראל גוי סדרין תרויהון וכיומא דשבתא עביד גוי במקום ישראל ואיתו לחשובי הדרי על בעשה שבת דתניא ישראל גוי שקבלו שדה ד בשותפות לא יאמר לו טול אתה חלקך בשבת ואני נופל חלקי בחולואם התנו מעקרא כותר ואם לאו לחשבון אסור ופירוש ואם באו לחשבון ד דאעג דהויא שבת בחלקו של גוי ואחד בשבת בחלקו שרי גוי הכי שרי ואם יבואו לילי חשבון לא שבת דגוי אם כרובה ואם כועט כל דהו ומקבל גוי על נפשיה דאי לא איתו ליה בשבתא אלא דבר כועט לא מהשב אבל אם באו לחשבון דאמר ליה את שקלת כהר בשבתא כהה זוזי ואנא שקלת

בשבתא תשעים וזי מלא לי וכל שבן אי ישראל תבע מהדין איסור ו
רב הילאי וישאלתם מהו שיעשה ישראל שותפות עם הגוי וכיצד יעשה
בשבת אם נשתתף עמו ואמר לו מול אתה של שבת ואני של חול מערב
שבת סני ליה באמירה בעלמא אלא כך ראינו שצריך ישראל להתנות
עם הגוי מתחלת השותפות שיטול הגוי של שבת ויטול ישראל של חול
ואם לא התנו מתחלה בכך אסור ואם באו לחשבון נמי לאחר שהתנו ה
אסור הלכך סתם שותפות של גוי אסורה מפני שבת אבל אם לא התנו
מעקרא סותר כענין הזה שיטול גוי של שבת ויטול ישראל של חול ואם
בחדש בין זה עם זה בין שכר שבת לשכר של חול בין רב למעט אסור וכן
הלכה וישאלתם מהו ליתן כרם לגוי סתם לזמנו בשבת ולחמור בו וכל
טבן במתכוין מפני שנקרא על שמו ויש בדבר חילול השם והמתכוין
ענוש ברת בידי שמים הילכך אסור לעשות כן רבת גוי ואסור ליה
לבר ישראל למכור מילתא לרזעה בשבת שמא יוציאנה חוץ
לתחום דאמרינן אמרו עליו על יוסף הכהן שלא נמצא כתב ידו ביד גוי
מעולם רב רעא וישאלתם אם יש לנו גנות ופרדסים ובהם ה
סדה לבן ובחן סדה אילן וסתם שיכולין להשקותם כל
זמן שחם רוצים וסתם שאין להם חלק להשקות אלא ביום השבת חק ולא
יעבור מיסי הקדמינים ויש לנו אריסין גוים שלוקחין חומש מן הפירות
הם משקיין ועושין כל מה שרצין והיהודי בעליהן לא ידע עמה מאומה
יש בדבר הזה משום איסור להשקות את הורעים על ידי גוי בשבת או
יותר שהגוי הערים הוא משקה כך ראינו שאם חשדות הללו במקום
מגיעי אליהם בשבתות ובימים טובים אסור שיהיו העריסין משקיין אותן
כי סדה של ישראל נראית שמשקיין אותה בשבת ויום טוב ואם דהוקה
זיא פותר ואם אימטר לפתוק איהן מים מבעד יום אעפי שהם בתחום
פותר דהא תנו רבנן פותקין מים לגנה ערב שבת עם חשכה ומתמלא
והולכת כל השבת כולח אבל לפתח ולשדר אסור רב יוסף גאון
וישאלתם מהו שיעשה אדם שותפות עם הגוי בחנות
וישב אותו גוי בחנות בשבת ומכור ויקנה היכן חזינא דכי האי גתא
אסיר דאזיל למחשב הסבונות בשבת וקא אביל שכר שבת ואמר אינשי
שקיל ישראל רואתא בשבתא ואסיר וכי נמי אכיל שיעשה ישראל ה
שותפות עם הגוי בחרישה ואותו גוי חורש בשבת כבהמות ישראל משום
דמפקר ישראל למטבת בשבת הוא וסודו והמורו ובהמתו וכן נמי אסור
לבר ישראל שיתן משתה לגוי בשותפות עלמנת לחרישה ויקנה באותו

מפי' שוים ובהמות ויהרש בהן בשבת דכיון דאית לה לישראל משה
ובהמות חוץ לדון ככהת ישראל ואסיר וכן נמי אסיר לכר ישראל שיעשה
הערה עשהו השותף שהוא הורש עמי שימכור לו בהמה שהוא הורש
בה או מקח שבתנותו ולאחר שבת יחזור ויקנה הבהמה והמקח באותו
הגוי כיון דהערכה היא אסיר עד דנתיק לתין לההוא בהמת ולההוא בקח
לגמרי' ואסיר לכר ישראל שישכר פורני לגוי לעשות בו מלאכה בשבת
ואעפי שאין באותו פורני כלום מצום שנקרא על שם ישראל וכן מרחץ
של ישראל אסור להשכיח לגוי לפי שנקרא על שם ישראל וגוי שנא
לישראל בערב שבת ואסור לו חסאילני כלם של פחר אם יכול לפוסרו
פוסרו ול' ישאיל לו ואם אין יכול להחיות ישאיל לו מבעוד יום

רב נטרנאי ושישאלתם ישראל שיש לו בית הרחים של מים ונתן י
אותו לגוי בקבלה מהו שיטחן הגוי בשבת כך ראינו

כיון שחשבינו לגוי קנאו גוי דאמרין שאלה קנייה אנרה קנייה ואי מצום
שביתת כלים בית שמאי הוא דאבירי אבל בית הלל לא אבירי שביתת י
כלים ולא אסרו רב כהן צדק ונמי שפסק לו שכר בותר לשלוח בירו
אגרת וכן הלכה ושישאלתם מהו להשכיר ישראל פונדקו

ופורנו ומרחצו בכל שנה שנה בכך וכך יש תקנה לשכירותן או לאוי כך
ראינו מהן שיש להן תקנה ומהן שאין להפתקנה פונדקו בותר להשכיר
בכל שנה ושנה ואם רצה בכל חדש וחדש משכיר לו ואין בכך כלום מה
טעם שפני שהפונדק אינו עשוי אלא לדורנו ואי נמי להבנים לו אורחים
וכהסתן ואינו עושה בו מלאכה שהייבין השאת הגיע לכמה כאכל כן
דרוסאי אין חוששין שהוא כאחר כך לחתות לו בנחל'סואכלאו חוששין
לו שהוא בא לירי חתות ולענין בעצמק ויפה לו שישאלתם היש לו

שיעור מה שיעור צריך זה כל תבשיל שאדם שמת כשהוא יבש ומצטמק
בגון תבשיל של לפת שאם תהיה קלושה במים אין לה טעם ואם נצטמקה
ייטיב טעמה אסור להשהותו כי חוששין שמא יבוא לחתות תחתיו כדי
שיצטמק והרי הוא בענין בתבשיל שלא בשל כל צרכו אבל דבר שאדם
עצב להצטמקו וכי יהיה יבש בגון דייסא וכיוצא בו שאם יבש אינו כשר
כאכילה בגון זה משהין אותו אם בשל כל צרכו לפי שאין דרכו לחתות
תחתיו ואין הנצטמק או לאו אלא בלשנצטמק ויפה לו אסור ה
להשחותו רב נטרנאי ושישאלתם שאתם גוהנים להדליק נר של
זבובית בבתי כנסיות בערבי שבתות וכשכד ליקין אותן נותנין מים למטה
ישמן למעלה וכשהאר מנעת למים ככה ואם אין מים הנר מתבקע והולך

כך דאין שדבר זה אינו גרם כינוי וזה מנהג של כל ישראל ולת ביה ד
חששא וכבר פרשנו תשובות שאלה זו בתשובות שאלות בר אלעזר ו
וששאלתם חכם צריך לפתוח פרק בקהל והוצרך לעיין בספר לאור הנר
ואחרים עומדין על גביו אסור או כותר כן ראינו אדם חשוב הוא שאינו
דגיל לתקן את הנר מותר ואם אינו חשוב ואחר עומד על גביו מותר ו
רב האי רב עפרם וששאלתם לא יטב אדם לפני הספר כסוד לכנחח
באי זו מנחה בשל חול או בשל ערב שבת כן
דאינו שדבר זה אינו בשביל שבת אלא בשביל תפלה שלא יבטל מן ה
התפלה בשעתה דקאמרינן עד שיתפלל ובי מינין רבנן בהא מתניתא
בחול קאי ומשום תפלה וששאלתם טבעת שיש עליה הותם כותר
לאיש לצאת בה בתחלה בשבת לרשות הרבים או לא כן ראינו דאיש
בטבעת שיש עליה הותם תבטיש הוא לו ומותר לצאת בה וכן אשה נ
בטבעת שאין עליה הותם תכשיט הוא לה ומותר לצאת בה לא שניהם
אסורין לצאת בהן משום גזירה דרבא שמעינן בתרצתא דרבא טבעת
שיש עליה הותם לאיש אלי צא בה שמא יתגנה לאשתו וטבעת שאין
עליה הותם לאשה לא תצא שמא תתגנה לבעלה ואם יצא אין עליה ש
מלקוח כדאורייתא אלא מכת מרדות מדרבנן משום גזירה דרבא ולחצר
מותר לצאת בהן בשבת בין באשה בשאין עליה הותם ובין באיש בשיש
עליה הותם ואעג דאמר רב יהודה אמר רב כל שאחזל אסור לצאת בו נ
לרשות הרבים אף בחצר אסור חוץ מבבול הגי בילי מאי דאזרו רבנן
איסורא לגמרי אבל טבעות בין דאיש ובין דאשה משום גזירה דרבא ד
בעלמא הוא וכי גזר רבא ברשות הרבים ובגד מלת הוא דגזר והכנס
לחולה בשבת שאמרו רופאים צריך דבר זה לכשל לו ועל פי רופאים הוא
סמוך לחלל עליו את השבת ועד שיגיע לאותו שיעור שאחזל חלל עליו
שבת אחת כדרי שיטמור שבתות הרבה רב שר שלום וששאלתם
אנשים הרבה בחצר אחת חייב כל אחד ואחד בנר ה
חנוכה או משתתפין כולן בנר אחת שורת הדין אם משתתפין כולן בשמן
יצאין כולן בנר אחד אבל מי שרצה לחבב ולהדר את המצוה כל אחד
ואחד מדליק נר לעצמו דתר מצות נר חנוכה נראיש וביתו ומהדרין נר
כל אחד ואחד ואבוקה של מצוה ששאלתם ליהוי לנא מעולם מן ד
דאדליק בשעור בני שמשוי וכל דבואתא דחויננן זה האסור ו
רב האי וששאלתם לענין עמר גפן מותר להדליק בו בשבת או אסור
ויצא מן הפרי הוא או יוצא מן העץ הוא הבין חוינא שמוך

להרליקבו שאין בן מיני העץ הוא שאין לך פיסול פתילת לא מה שכנו
הזל לא בלכש ולא בחוסן וגו' והרי ידוע שהרבה מדליקין בעצמם גפן ואין
לך מי שמדליק נפתילת הכדבר וכיחזקה שעל פני המים אפילו לא כאלף
אפשר היה צמר גפן אסור הוא שבקין ואמרין פתילת המדבר וירזקה ד
שעל פני המים ויתר על זאת שמצינו אדם בשתי ישיבות שנמנע מבנו
ואין בו אסור כל עיקר והרי קצתם שהוא קטח בעצמו גפן ואינו לא פרי
אדמה ובזר להדליקו רב נטרנאי והלכתא אסור לאדם ד
לספר דברים שה

אלא שיאמר אדם לחברו נראה שתעמוד עמי לערב כלבד אבל לרבר ע
עמו על צורך החול אסור דאמר קרא מכצוא הפעך ודבר דבר דבור אסור
הרהור מותר הלכך אסור לדבר על דברים של חול בשבת רב פלגא
ולענין אדם שעבר עבירה ומכר בשבת או ביום טוב ומתיראין
לפוצאי שבת שטא יברח ויתלה עצמו בידגוי מהו להכניסו לבית הסוהר
או להלקותו בשבת או בעם שוכו תשובה יכניסוהו לבית הסוהר ואל
ילקו אותו בשבת מפני שיט במלקות דברים שיט בהן חלול שבת

רב טר שלום ורטיה שעל גבי מכה כיון שהיא דבוקה עליה מותר
לצאת בה בשבת ואפילו לרשות הרבים שכך מצינו ו
שבדבר שהוא לפואה מותר לצאת בו בשבת כדתנן יוצאין בסלע שעל
הצינית אבל תכשיט ודאי דאיתא למי שלפה ואחזייה לחברתה וכן טבעת
שיש עליה הותם לאיש דאסיר דגורו דשלפין ליה ומחזין ליה לאנשים ו
ולנשים אנש מורח בוצעין על שתי בברות בשבת משום לתם משנה
זבני ארץ ישראל אין בוצעין אלא אחד שלא להכניס כבוד ערב שבת ד
בשבת והלכתא שומטין מנעל מעל גבי האש בשבת ואסור להרז
בנה בשבת וששאלתם יכול אדם להוציא מטפחת בשבת או כיום ח
הכפודים לרשות הרבים לקנה בה פיו כך ראינו אם יכול לעשות אותה
דרך מלבוש לכתוך אותה על צוארו או על ידו מותר רב נחמן
וששאלתם המוציא פרעוש בתוך היקו בשבת ואין רואה

אותו מהו להורגו אם כשהכניס ידו ראה אותו שהוא פרעוש אסור להרגו
ואם לא ראהו והכירו ולא נתבוון אעפ"ש חכירו לאחר שהרגו אין עליו כלום
וקיימא לן דבר שאין מתבוין מותר ומי שאל חרבה ואין נמשו יפת
עליו לאכול שלש סעודות אפי' יכול לאכול כביצה ואין מצמער יאכל ויקיים
שלש סעודות ואם כשיאכל כביצה מצמער הימנה פטור שלא תקנו חול
שלש סעודות בשבת אלא לכבוד השבת ולענה וכיון שמצמער אין לו

לד ענו ומסר דהלבנת ארבעים לכתוב על שתי כפופות בשבת כל זמן
שהוא סועד דאמר ר' אבא חייב אדם לכתוב על שתי כפופות בשבת ולא
פעם אחת בלבד אמרו לא כל זמן שמבקש לסעוד רב שמואל בן
רפני או הן שרשי האיסורין בשבת והכללות הכוללות
את רובן אבות מלאכה ותולדותיהן והמטא שלא להוציא לצאת
אנשינו בכל דין ועדיי זהב וכסף וחלתן לנשינו ולכהמתנו והקטרין אשר
לנו רשות לקשרין בשבת ולא להחירין וצאת התחום ונשילת כלים כבתיים
ומה שאין לנו רשות לאוכלו ולשתותו והדיבור האסור בשבת והאסורין
משום שבות ומשום רשות ומשום מצוה בשבת וכיום טוב ואעפי שאין
אסורין משום מלאכה הלכות עירובי תרומין ועירובי חצרות
מר שר שלום כותל

שבין שתי חצרות שנפל רב אמר אין מטלטל בו אלא
בארבע אמות ושמואל אמר זה מטלטל עד עיקר מחיצה והאי כותל בשבת
נפל וקימא לן כשמואל דכיון דכי קדש עליו היום הזה קיים ולאחר ככן נפל
אותה חזיח למחיצה כמאן דאיתה וגו' ודעת לשלשל עד עיקר מחיצה כשמואל
דדוח לה שמואל כותל כזה הכלל וזה הלכתא היא רבי יוחנן שאלו
מקמי דרביה מאי חי' יושב בספינה כשורא מהלכת בשבת
מהו לשלשל כלל ולמלאתו ומהו להשליך שירי בוסות ועצמות וקליפין
ואמר יעשה כלי שיש בו ארבעה על ארבעה וישליך לתוכו וימלא תוב
שאלו מקמיה מהו לשטר רשות מן הגוים לשלשל בכל הספינה ואמר לא
צריך טוב שאלו מקמיה לשון חים הנכנס בישוב ויבשה ככאן וככאן
פתות מלמים אמה מהו להפליג בו בשבת ואמר אפיר טוב שאלו
מקמיה ספינה שנכנסה לנמל והיתה בתוך התחום מבעוד יום מהו לרד
היכנה בשבת ואמר מותר טוב שאלו מקמיה ספינה שכנת מחוץ
לתחום בשבת בני העיר מהו לעלות בשבת ואמר מותר רב נטרונאי
ומאן דמיקלע באושפיזא דגוי בהדי פניא במעלי שבתא
ולא הפסיק לשכור מסגו רשותו עד שחשיכה יכול לשכור מחשיכה ח
ושפיר דאמי' וששאלתם גוי שיש לו שני פתחים פתוחים לשני מבואות
אוסר על שניהם או אינו אוסר על שניהם לא על אחד מהן כן ראינו
שאם היה רגיל בשניהם אוסר על שניהם אם היה רגיל באחד מהן הרגיל
בו אוסר ושאינו רגיל בו אינו אוסר אעפי שיש לו פתח פתוח לאותו מבו
בין דאין רגיל בו עקירה לתשמישתיה מן החוצה מבו וגו' וזו שרא שהיא ח
למעלה מן הים אין מטלאין מפנה בשבת לא א"כ כן עושה לה מחיצה

עשרה טפחים בין מלמעלה ובין מלמטה ואחד ימים ואחד נהרות וחצר
שנפרצה לרשות הרבים לא מיבעיא מתוכה לרשות היחיד לשלם
ומרשות היחיד לתוכה דפטור אלא אפילו מרשות הרבים לתוכה ומתוכה
לרשות הרבים נמי פטור כפני שהיא בכרמלית וכן הלכה ו והלכתא
טרטי אילן גבוהין מן הארץ שלשה טפחים אסור לישב עליהן בשבת
דביון טהון שלשה טפחים כמאן דיתב על אילן דמי ואסירי וששאלתם
הא דאמר רב יהודה אמר רב חבית של שתופי מבי צריך להגביה מן
חקרקע טפח למאי הלכת אמרה להאי שמעתא אי אפשר לו בלא חבית
או דילמא בלא פנא דבעי מנח ליה ועוד לא סגי ליה בלא הגבהה ועוד כל
מבוי עירוב ושיתוף בפת או דילמא לא צריך שיתוף אא מבוי שני דרים
הו כן ראינו שכה יורגילין להניח שיתוף מבוי בחבית דתנן כיצד
משתתפין בתחומין מניח את החבית וכיצד משתתפין במבוי מניח את
החבית של יין ושל שמן ועד עכשיו כך היו נוהגין שאנו נוהגין את העירוב
בחבית כרי שישתמר מן העכברים ומן החולדה ומן המשר ולא סגי ליה
בלא הגבה שכיון שצריך לזכות להן לכל בני מבוי כדתנן ומזכה להן עלידי
בנו ובתו הגדולים והיא מונחת בלא רשותו ואם אינו מנביח כיצד מניין
אותו לכך אמרו צריך שיגביהו טפח ואין צריך מבוי שיתוף ועירוב אם
עירבו בני העיר כולה ועירבו בני מבוי עמהם אין צריכין בני אותו מבוי
שיתוף ואם לא עירבו בני העיר או שאי אפשר להם לערב משתתפין בני
מבוי לבד ואין צריכין עירוב בפת בלכד זה עם זה ואין צריכין שיתוף
שלא מציינו עירוב ושיתוף זה עם זה וששאלתם תחת הקורה ובין
לחיים כותר להשתמש או לא כך ראינו שיותר להשתמש תחת הקורה
ובין לחיים וכן הלכה וששאלתם הא דבעא מיניה רמי בר המא מרב
חסדא נעץ שתי יתרות בשני בותלי המבוי והניח קורה על גבן מותר
לעשות כיהאי גונא או לא כך ראינו שאסור לעשות כן

רב יוסף גאון פת של עירובי תבשילין כי נפיק יום טוב שרי ליה ה
למיבעץ עליה בי שמשי ולבלח בשבתא כדר אמיר אסי
והא דאמרין אנשי חצר ששבת אמהם ולא עירב טהור להבנים
ולהוציא לו ולהן ולהן מותר לו ולהן ואעג שבישל רשות להן וכך מנהג
בב ישיבות מערבין פעם א בפסח ומשמרין אותו כמה שגיסויש שמקשה
ומערב מפסה לפסח דלחיבי דמערב שפיר דמי רב נארונאי וששאלתם
יש דל ששנר בית או עלייה בפתוך של גויסלחיש ויש בפתוך גויסלחיש
אותו ישרא לצאת לבית המסא ואין לכל השרויין כאותו פתוך הוץ מפתוך

מקום או שני צדד לחולות מים מן הנאר שבאותו פונדק יש לו להוציא *
כל שלמים בידו כדי לרחוק פניו ידיו ורגליו או דילמא צריך לערב או
לקנות רשות מבעל הפונדק או מן אותן גוים השכונים עמו או דיו אותו
שכר שנתן לבעל הפונדק לאותו חדש או לאותן שמונה ימים יכך ראינו
אם ישראל אחד הוא בפונדק של גויים אעפ"י שלא שכר מותר למלך ואין
הגוים אוסרין עליו דקימא לן הלכה כר אליעזר בן יעקב דאמר לעולם אינו
אוכר עד שיהיו שני ישראלים אוסרין זה על זה ואם כפה ישראל הן *
ושכרו מן הגוי שפיר דאמי למלך ודיר מאותו שכר ששכרו בדאשונה
ואפילו בשבת שזכרין מן הגוי ומה שכתבתם בשאח צריך לעכב מילתא
פסיקא היא אין עירוב מועיל במקום גוי שאין ביטול מוצלת רשות במקום
גוי עד שישכרו רב פלמי ומכיו לענין עירוב וכגמיהו יותר מעשרים
אמה הפליג ואינו ראוי לערב בו עד שטמעיט בו או שצופה
לו צורת פתחו וששאלתם אין בינינו רשות הרבים כלל מי שהיה ביתו *
או חצירו פתוח לדרך הרבים או למבוי שהוא שיעמיד בדרך ונוטל ומניח
מפתח בדלת מבפנים או בצד או בפניעול או בחלון שעל הפתח ישרי או
אכיר או רשות הרבים היא כבוד כתבתם שאין בינינו רשות הרבים כלל
ושכתבתם או למבוי סחו אם מבוי שאינו מפולש הוא בולו רשות היחיד
הוא ומותר ושכתבתם לדרך הרבים אותו דרך הרבים אם מבוי מפולש
הוא ומבוי מפולש לכרמלית הרי היא ככרמלית גמורה וצריך להביא ד
מפתח קערב שבת ולהניחו באיסקופה ולכחד פותח ונוטל ומחזיר *
לאיסקופה ולא שגא מנוטל לכסה בעשרה ולא שגא מנוטל למעלת
מעשרה אם יש במנוטל ארבעה על ארבעה מותר שמקום פטור הוא *
רב עמדם ואסור לישראל להבנים ידיו בחור ליטול מים כחצירו של גוי
אלא אם כן השכיר הגוי וחצירו לישראל שאפילו עיר סבולח
ישראל וגוי אחד דר ביניהם וערכו בולט וגמפו את העיר כולה חוץ מאותו
הגוי אוסרת על כל העיר כולה ואפ"י בשבילי העיר דאמור רבנן אין עירוב
מועיל במקום גוי עד שישכיר רשותו שוב שאנו חול כפני שאמר ישראל
נוטל רשות וכבטל רשות ובגוי עד שישכיר דבר זה שאמר על כל העיר
אוסר גוי אחד מחצירו של גוי לחצרו של ישראל לא כל שכן שאסור עד
שישכיר לו רשותו מבעוד יום אבל ודאי מילא גוי מים מבזר וישראל
ישוב בחצרו של גוי מותר לשתות לכתהלה ואין חושש לדבר *
רב הא"י וששאלתם בור שבין שתי חצירות היכי פירשהו בור שבין שתי
חצרות אין ממלאין אותו סאה ~~אם כן עמו~~ לה בחייצ

גבוהה עשרה אפחים סתתלק בין מים מים מהם ברשותו ופתם ברשות
של זה שיכלה כל אחר ואחד בשלנו והמהיצה תהיה בין פלכמה בין מתוך
אוננו שהוא מתוך שפתו וכן הלכה: ושאלתם אמת המים שעוברת
בחצר אין כמלאין פמנה בשבת בני החצר שהוא כמו ברמלית אלא אם
כן עשו לה מחיצת קבועה בתוך האמה גבוהה עשרה אפחים בין באותו
המקום שהוא מקום השער האחד שנכנסה בו ובין השער האחר שהוא
מקום שיצאה בו שתהא האמה מוקפת מכל צד ואז יתכן לבלאת בפנת
לחצר שהוא רשות היחיד נמורה כמו הבית: מטר שיורד בשבת וביום
טוב מותר לשתות מהם ולרחוץ בהן אעפ"י שלא חיו עבים מערב יום ח
טוב וכן הלכה: **פרק רב פטו גמון** והלכתא גוי שמילא מים בשבת
וחביא מרשות **הרבים** לצרכו מותר לשתות בהן
ישראל כללא דמלתא כל מאי דעכר גוי לצרכיה דנפשיה שרי ליה לישראל
לאסתפוקי מיניה בין הוא ובין בהמתו ודוקא דלא צריך ליה לישראל ולא
אית ליה בהדיה דמפיש ומיתי בשביל ישראל אבל סתמא אעני דמכרו
לא אית למיחש להו שפיר דמי: **פרק רב ששנא** ועירובי תחומין ח
ושיתופי מבואות מערכין בין בפת בין בפירות:
ושאלתם מבי רחב ארבע אמות צריך לחיאו קורתא לא חבי
איתחזיא. לנא מילתא דצריך או לחיאו קורתא והלכתא בבית הללו:
הלכות יום טוב דבשר שלום וכני כפר שיש להם מעין
או בור חוץ לעיר בתוך
תחום שבת מותר להן להגיא על כתפן מים ביום טוב אבל להביא על
החבור אסור שאעפ"י שמשום מפני שעושה עבודת חול וכל סכך ח
שמחמר אחר החבור ומחמר אסור ביום טוב והא דאסור רבנן הולך
אדם אצל חנוני הרגיל אצלו כיון שאין מזכירין לו לא דמים ולא מדה ד
זלא מסקל לא שנא גוי ולא שנא ישראל ואם תאמר יש לחוש לכיצה ח
ולדבר המחובר לקרקע או לדבר הנא מחוץ לתהום אם היה חנוני ט
אסור ליטול ממנו ביצים וכל דבר שיש במחובר ואם היה חנוני ישראל
מותר לו ליקח בלדבר ואין גזש וכן הלכה: ושאלתם הנא פחוץ
לתחום בשביל ישראל זה מותר לאכול לישראל אחר דוקא שבא מחוץ
לתחום בלבד אבל במחובר לקרקע אסורין עד שימתין לערב בכדי ד
שיעשו דבר זה מפורש בחלכותו רבנן טרונאי ושאלתם מה
להדליק את הנר לקחא לאורו בספר ביום טוב: כך שנינו
שאפ"י לדבר הרשות מותר דקיימא לן בבית הלל דאפ"י פתוך

שהותרה הכערה לעורך הותרה שלא לעורך וכל שכן בדברי תורה
סח"ב בהן ביום טוב ר"י חושב דאמר חלקהו חציו ל"י וחציו לכם והא
דתיא הנתן שם בנר ח"ב פשוט מבטיר והפסתפק מסנו חייב משום
מכבה זו לא ביום טוב אלא בשבת ואותי ביה ר' אבא לעולא דאמר ליה
לשמעיה קו זקיף ליה בשרגא למיפשט מיניה ביום טוב משום ד
דכיבוי ביום טוב נמי אסיר ובי היכי דאמרינן על כיבוי בשבת הכין אמרינן
ביום טוב וקבלה עולא מיניה ואמר ליה לאו אדעתאי והלכתא כמאן
דאמרינן ימים טובים של גליות שתי קדושות הן דאמר רב הלכה כארבעה
זקנים ואליבא דר' אליעזר דאמר שתי קדושות הן והוא בר טביא
דאתציד ביום טוב ראשון ואישתחיש ביום טוב שני ששאלתם כי ד
נתעד ביום טוב ראשון שרי למשחמיה ביום טוב שני וכן דגים שצדום
גוים ביום טוב ראשון מותר לאוכלן ביום טוב שני וכן פירות שתלשום
גוים ביום טוב ראשון מותר לאוכלן ביום טוב שני או לא כן ראינו
שכולן בין בר טביא ובין דגים שצדום ביום ראשון ובין פירות שתלשום
גוים ביום טוב ראשון וכן ביצה שנולדה ביום טוב ראשון מותרין ליום
טוב שני כיון ששקעה חמה של יום טוב ראשון ונכנס יום טוב שני שזהה
בכדי עשייתן ואלתר מותרין ודוקא בשאר ימים טובים אבל בראש השנה
אסורין מפני ש' קדושה אחת הן ובפני מה נשתנה ראש השנה מכל ימים
טובים מפני שהדבר תלוי בקידוש חרש ובראשונה היו מקדשין על פי
הראיה ושנו חז"ל פעם אחת נשתחו העדים לבוא להעיד על הירח
ונתקלקלו הלויים בשיר שלא ידעו אם שיר של חזל יאמרו אם שיר של
חדש התקינו שלא יהיו מקבלין אלא עד המנחה ואם באו עדים מן
המנחה ולמעלה מאי ולמעלה עד ערב השמש ואם באו מן המנחה ועד
הערב השמש נוהגין אותו היום קדש ולמחר קדש שכבר באו ואמרו
ראינהו מבערב וכיון שעבר זמן מוסף לפיכך שני ימים טובים של ראש
השנה קדושה אחת הן ואפילו במקדש נוהגין אותן שני ימים טובים ה
לפיכך אין קורין אותן שני ימים טובים של גליות ומה טעם הזה חמור
ומשונה ראש השנה מכל ימים טובים ומנין שצבי ודגים ופירות וכיצח
של יום טוב ראשון מותרין בשני כמו שאמרנו למעלה דאמרינן אמר רב
פפא הלכתא גוי שהביא דורון לישראל אם יש מאיתו המין כמחומר ד
לקרקע בגון תמרים וענבים באלול ובתשרי והביאם לו ביום טוב ראשון
של גליות לעד כיון שיצא יום טוב ראשון וקדש היום ונכנס יום טוב
שני כדכתיבם וינצור ולא לתר מותר לאכול בהן וכן ביצה ובח

פעם שכך אנו אופרים אם תמוליום טוב ראשון ודאי הוא ותוא חמשת
עשר בתשרי היום חול הוא ומותרין וכן ביצה ואם היום חמשה עשר ד'
בתשרי הוא הללו מחול נתלשו וכן ביצה וכן עירובי תבשילין דאמר
רבא מניח אדם עירובי תבשילין מיום טוב לחכרו ומתנה וכיעד מתנה
מניח ביום טוב ראשון ומתנה ואומר אם היום ודאי יום קדש הוא לסחר
שחוא ערב שבת חול הוא וכבר מותר לאפות בערב שבת שהוא חול
לאכול בשבת ואם לסחר שהוא ערב שבת יום טוב ודאי הוא מחול אני
מניח עירובי חמשישי בשבת עדיין חולה הוא ודוקא בי קאמר רבא בשני
ימים טובים של גליות אבל בשני ימים טובים של ראש השנה לא אמר
ותוב קאמרינן שני ימים טובים של גליות רב אמר נולדה בזה כותרת
בזה רב אסי אמר נולדה בזה אסורה בזה אכל שבת ויום טוב או יום טוב
ושבת רב אמר נולדה בזה אסורה ר' יוחנן אמר נולדה בזה כותרת בזה
ושני ימים טובים של ראש השנה רב ושמואל דאמרי תרוייהו נולדה בזה
אסורה בזה ופירות כותיהו וכן הלכה דאמר רבא הלכתא כותיהו דרב
בחני תלת בין לקולא בין לחומרא לגד ממת שהקלו בו חז"ל דאמר מת
ביום טוב ראשון יתעסקו בו עממים בו ויום טוב שני יתעסקו בו ישראל
ואפי' בשני ימים טובים של ראש השנה מה שאינן כן בביצה וכן הלכה
ואין לזוז ממנה ואי קשיא רבני כשכר כבר בפירוש טעמו של רב ר' שהן
אינן בני תורה ואתם ברחמי שמים בני תורה וחכמי תורה חס ושלוס
לפשוט לכם כבני כשכר ששלחו לו ללוי לא אתם חשובים לפנינו ת
וכמו חינוך **רב שרירא** וחלכתא אין מכבין את הבקעה ביום טוב
ואם בשביל שלא תתעשן הקדרה מותר ואסור לעשן
כלים ביום טוב אבל לעשן בית לעבודי וזוהמא ולבסומי ריחית מותר
וכן לבסומי פירות **רב צפת** וחלכתא וזקפין את הסעורה של
חוליות ביום טוב **רב גטרונא** וכל מיני תבלין של
קדרה נידונין כרדכן ביום טוב ואין צריך לשנות
לכד ממילחא ומוריקא וכן הלכה **רב הילא** וששאתם כונס ח
אדם את אשתו קודם יום טוב שני ימים יכול לעשות
סעודה ביום טוב לאחרים ולאנשי ביתו יש שם משום אין עושין סעודת
אירוסין או לאו בין שנבגש עם אשתו קודם יום טוב שני ימים מותר
מפני שעירוב סעודה לחיבת חופה לילה הראשון הוא ומותר לעשות
סעודה ביום טוב לאחרים שכך שגו חז"ל אמר ר' אנא כר זכרא אמרב
חתן ותשושביני ובני חופה פטורין מן השוכה משום דכעי למיתוי בולח

וששאלתם ביום טוב צריכין אנו לבצוע על שתי ככרות או לא הווי ידעין
שצריכין אנו לבצוע על שתי ככרות ביום טוב כדרך שאנו בוצעין בשבת
מה מקום לפי שבשבת עצמה לא נתחייבו בו ישראל לבצוע על שתי ה
ככרות אלא משום מן זבימים טובים נמי כיון שלא ירד מן בשבת חייבין
אנו לבצוע על שתי ככרות דתניא ששת ימים תלקטוהו ר' יהושע אומר
למדנו שלא היה יורד מן בשבת בימים טובים מגין תלמוד לומר שבת לא
יהיה בו ביום הכפורים פנין תל שבת לא יהיה בו וששאלתם יכול אדם
לירד לכור ביום טוב לחוציא כלי או לא כן פנו חז"ל אך אשר יאכל
לכל נפש האי נמי צורך נפש הוא ואנו שואבים מים מתחום שבת אפילו
במקום נמוכה למקום גבוה רב שרירא וששאלתם מי שהיה מהלך
בדרך ונודמו לו שני ימים טובים של פסח או של ראש ה
השנה והוא במדבר והלכה מעליו השירה ועמד במקומו יום ראשון יש
לו התרה לחלוך ביום טוב שני וירבק בשירה או לא כן דאינו אם יש
סכנה בשבתו שם מפני היה רעה או צנה או חמה או גרוד לסטים או ו
ביוצא באלו יש לו רשות להלך כדי להגיע אל השירה ולא ישב בסכנה
אלא מעיקרא בעודו ב"שוב צריך לחשוב איך ישבות בשבתות וימים ה
טובים ואם חושב ומתחפשין דברים שישי לו תלאה בהן פסור הוא ומהלך
ביום טוב מפני הסכנה ואין בכך בלום וששאלתם מהו ליתן סוס או פרד או
חמור כימי הפסח או בימי החג לנשי שירעה אותן כל ימי החג והוא דוכב
עליו והוא עושה בו כל צרכיו כיון שלא בשכירות נותן ואינו משאל ה
אותן לעשות בהן מלאכה אלא לרעותן ולשומרן אם עשה בהן מלאכה
ואם רואה אותן ויודע בהן ימחה בהם

הלכות חולו של מועד רב שר שלום עיירות שישי בהן ישראל ותלמידים

ובעלי תורה וכו' וצריך לדורכין גמות בחולו של מועד כן אמרו חז"ל
אמר אביי נקטינן הלכות מועד כהלכות שבת יש מהן פסור אבל אסור
ויש מהן פסור לגמרי כיצד כל מלאכה שאם אין עושה אותה נפסדת ה
מותר לעשותה לכתחלה בחולו של מועד אבל במועד אפי' מלאכה נפסדת
אסור דקא אמרינן ר' ינאי הוה ליה ההוא פרדיסא מטא למיקטפיה ח
בחולא דמועדא קטפיה עבד על חד תרין לשנא אחרינא שהינא כולי ח
עלמא לפרדיסיהון לחולי דמועדא כיון דחזא ד' ינאי דגרס להון לאחריני
לסחיי לכתחלה אפקריה ר' ינאי לפרדסיה ההוא שתא זתנן מכניס אדם
פירותיו מפני דגנבים ושולח פסתנן בהם שררה בשביל שלא יאבדו ובלבד

שלא יכין את מלאכתו למועד וכולן אסבתו מלאכתו במועד יאבדו לפיכך
הללו שבוצרין ודורכין אסוראי מגיעין כרמים בחולו של מועד שאם אינם
בוצרין ודורכין נפסדין מותר ובהתר חן בוצרין ודורכין דקאמרי פרקמטי
תאבד מותר ואם מבוזנין מחוייבין בית דין להפסיד אותן מהן דקתני י
יאבדו דמאברין מנייהו בעל כרחיהו דקאמרינן בעה מיניה ר' ירמיה טר
זירא כיון מלאכתו במועד ומת מהו לקנוס בנו אחריו ופשיט ליה שדה ח
שנתקוצה תורע למוצאי שביעית נטייביה או נדייריה לא תורע למוצאי
שביעית ואמר ר' יוסי בר חנינא נקטינן נטייביה ומת בנו וזרעה למא ד
לדידיה קנסוה רבנן לבריה לא קנסוה רבנן לרדיה מיהא קנסוין לית בדינא
וכן הלכה וזהביא כלים מבית האומן לצורך המועד וליתן כגר לצבע או
לחייט בחולו של מועד לצורך המועד ולשלום אנשי ביתו אסור כדקאמרי
אמר רב פפא בדיק לן רבא וכו' והא דתנן ואלו כותבין במועד קידושי
נשים זהו שטר אירוסין אבל שטר כתובה שטר הוב הוא ואין כותבין אותו
במועד וזהו ששינוט אין כותבין שטר אירוסין ונשואין וכולי ו

וששאלתם הא דתנן ואלו כותבין שטרות של רשות מאי ניהי
כך פירש ר' יצחק גאון ז"ל איגרות כתב שכותב ריש גלותא לשופט
ונותן לו רשות לילך וללמד את ישראל איסור והיתר ולהורות להן דברי
תורה ושמו בלשון ארמי פתקא דדיאנותא ו ששאלתם החייטין
והרצענין שהם עניים ומתפרנסין מעמל ידיהם יש להם שיעשו מלאכתן
בחולו של מועד או לאו כך דאינו שאם צריבין להתפרנס ממנו באותן
ימי חולו של מועד באותה מלאכה שעושיין מותר להן לעשות רצונתן
וכמדומין אנו שאפי' בפרהסיא נמי מותר מפני שכשפורחין ועושיין ל
לצורך המועד הן עושיין ולצורך יומן שאפילו במחוכר לקרקע שהוא אסור
אם אין לו מה שיאכל מותר דקתני ואם אין לו מה יאכל קדצר ומעמר ודיט
וזורח ובורר ושוחן ובלבד שלא ידוש במירות ו הלכה כסתם משנת
דתנן מוכרי פירות בשות וכלים מוכרין בצנעה לצורך המועד חיידין
והרשושות והגרוסות עושיין בצנעה לצורך המועד ו ששאלתם הא
דתנן אין נושאין נשים במועד דלא כתיב בה שמחה כלל מותר לישא אסח
במועד של פסח או דילמא לא שנא פסח ולא שנא חג כך אנו לומדין
פרבותינו דל שאין נושאין נשים בכל המועדים כולן ובכל ימים טובים
ובכל חולו של מועד ולא חלקו חכמים ורבתינו בין פסח לחג הסוכות וכן
טנחג בשתי ישיבות ולא שמענו שיש בישראל שנושאין נשים בפסח או
בחולו של מועד של פסח ומי שעשה כן בית דין מלקין אותו ו

דברא"ר נטרונאי ושאלתם דאין פסקי דין בראש חדש מחו לומר
 צידוק חדין יא שאלתם אם לפני הפשה ואם
 לאחר המפה או לאחר שנקבר הסתות ונתן נשים במועד מענות אבל לא
 במפחות ד' שמעל אומר הספוכות למטה ממפחות בראשי חדשים ח
 בחנוכה ובפורים מענות וממפחות וכוה וכוה לא מקוננת ומאי כוה וכוה
 מועד וראשי חדשים וחנוכה ופורים מקוננת ודוקא לפני המת דקתאני
 נקבר המת לא מענות ולא במפחות וכל שכן שאין מקוננת אי זהו עינו
 בולן עונת כאחת קינה אחת מרביתו כולן עונות אחריה חילכך צירוק
 הדין אם עונין בולן באחד מותר ואם אחד מדבר והכל עונין אחרי אסור
 ושאלתם אין מועד בפני תלמיד חכם וכל שכן חנוכה ופורים כמאן כן
 אי חדלי הרוצה לעשות עצמו יחיד עושה תלמיד עושה אי זהו יחיד כל
 שראוי למנותו פרנס על הצבור תלמיד כל ששואלן אותו דבר הלכת
 בתלמודו ואפי' במסכת כלה והכי קאמר' על מנת שאם תלמיד אין ה
 אומרין כשמעון בן עזאי וכשמעון בן זומא כל ששואלן אותו דבר הלכת
 בתלמודו ואומ' ואפי' במסכתא דכלה כיון שסעינו בשני מקומות כך
 למדנו שתלמיד חכם הגון זה

דב הא"י וחייבין בית דין לגזור גזירה שלא יהא אדם עושה מלאכה
 בחולו של מועד לא על מי ביד שלא מפרס הכתוב לא לחז"ל
 לומילך אי זה יום אסור ואי זה יום מותר אי זו מלאכה אסורה ואי זו מלאכה

מותרת הלכות הגמעות **רב הילאי** ושאלתם שבת
 שחלה להיות ערב פסח שנהגו
 אצלכם לבער בערב שבת משום שכרות וחתנים ופרשתם פיי שאינו ח
 נוח כזה יתחייב או לאו כך דאינו שכהלכתא אתם עושין ששבת אסור
 לבער בה חסמא אבל מבערין אותו מלפני השבת ופניחין דבר קצוב בשיעור
 סעודה של שחרית שבת ואין מבשלין לאכול בשחרית של שבת לא מין
 חטים ולא מין קמח כרי שלא יהא צריך להדחיו מן הקערות שכיון שאין
 צריך לאכול בהן למנחה אסור להדחין אבל מבשל מין דגים וביצים שאין
 הקערה צריכה ואסור להדחה ולבער חמץ בשבת שכך שנינו ארבעה
 עשר שחל להיות בשבת מבערין את הכל מלפני השבת ואפס לו מצח
 מערב שבת וכל שאין עושה כן ומסהת את החמץ בארבעה עשר שחל
 להיות בשבת עובר משום כל יראה וכל ימצא ועובר על מצות ביעור ועל
 דברי חז"ל ותקנתא לבשל בלבן שכיון שנבנסה שבת ולא בער אסור

לבער בשבת אבל בפסח לבלו ואסור בהטאתו וכן הלכה ו
רבי הוואדי והלכתא כל איסורין שכתורה בנותן טעם ברי יוחנן ור' ה
שמעון בן לקיש הווי' מסכל ויין נסך וחמץ בזמנו דבטינן
במשהו אסור רב נטרונאי ולענין לתיתת השים בפסחא על גב
דמותר לא מורינן לעמי הארץ רב הל' אי וכלים
של גמי או של קנים או של זמורה או של נצרים שהיה
בהן חמץ אין צריכין הגעלה ברותה אלא שופפין בצונן ומניח בהן מצה
ואינו חושש שהללו לא נעשה בהן כותח ולא דבר שבו לעיין טמנו ומשום
דיחא בעלמא בהדחת מים סגיא וכן כלי עור שנשתמשו בהן מדיחין ה
אוהן ומשתמשין בהם בפסח אבל בלי של גללים ושל אבנים שנשתמש
בהן בחמץ אסור להשתמש בהן בפסח ואפילו מגעילין ברותחין אסור י
להשתמש בהן אלא צריך להסיק עליהן בתנור עד שטלכנן כאש וכך אנו
עושין רב שר צלום וששאלתם יכול אדם ליקח קמח מן השוק
בשביל הפסח בשעת הדחק ויוצא בו ידי
חובת מצה או לא כך ראינו שבשעת הדחק בותר פשוט דאחוקי
איסורא לא מחוקינן ויוצא בו ידי חובתו אבל לכתחלה כתיב ושמרתם
את המצות בעיני שימור מתחלה ועד סוף וקדירות של כל השנה כולה
בפסח קיימא לן כשמואל דאפי' לא ישברו אלא לישחי להי' אחר הפסח י
ועבר בהו במינן ושלא בפנין והלכה כשמואל דמי אפרי' הלכה כרבא אסור
היבא דשביקא פלוגתא דרב ושמואל כסתמא הכא פסיקא הלכתא דלא
ברב דאמר רב הלכתא חמץ בזמנו בין בפניו ובין שלא בפניו אסור ה
במשהו כרב ושלא בזמנו מותר ופאי' ניהו כגון קדירות או בין במינן בין
שלא במינן מותר כר' שמעון רב שרידא ואסור לבשל לחולתא
לחיה בפסח תבשיל של קמח על גבי רותחין אלא אם יאמר
בקאיין אנו שאם יאכלו מצה באין לידי סכנת נפשות ואעפ' שאחול
חלוש שחלטו ברותחין אינו בא לידי חימוץ ומגלשין על גבי קמח היא ח
ההלשה והרותחין סתיחא עוה הן המגלשין ולשין גילוש מליגת שער
וצמר מן הטלא' שזמן הגדיים אין אנו סופכין על זאת לעשות פעטה
שאין אנו יודעין איך ישתמר שלא יבוא לידי חימוץ ולא שמעין בשתי
ישיבות מי שהתיר לעשות כן לא על פי בקיאיין שאמרין כי אין לו לוח
דפואה לא בזה ואסאינו אוכל אותו מסתכן וצרי' שיאכל מיר ואין מטיירין
ממנו כלום רב נטרונאי ושאלתם מקום שאין יין מצוי כל עיקר לא בקרב
מקפולא ברחוק מקופותני' לילי פסח' כיצד יעשה מצות דכוסות הלל

היה יכול לאמר על דבר א' על שם תבין ש... על שאר מיני
שבוטאם עבר ללח הראשון ושני של פסח לאחר מכן יכול לקיים מצות
א' בשב' כוסות לומר תגדה וחללולספר יציאת מצרים כדרך שאומרין
בשני לילות הללו ויש תשלומין לדבר או אין תשלומין לדבר ואם יש ח
תשלומין לדבר כל שבעה לא אמר לאחר שבעה כדראינו שדבש
וכל מיני שכר אסור לומר שירה עליהם כדלכתה רוחות היא שאין אומרין
שירה אלא על היין אבל יש תקנה לתשלומין ענבים יבשות קודם לכן ושורה
אותם במים ואמר עליהן שירה והגדה ואם אין תקנה כל עיקר לא יין ולא
אף צמקים לטרות במים סדר הלוחגדה על פה מן מה נשתנה ער ח
חלמים למעינו מים וסוחם ומבכך המוציא ולאכול מצה וגומר סעודה
אבל דאי להשלים מצות ארבעת כוסות כיון שעבר חמשה עשר וששה
עשר בניסן אין לו תקנה ואין לו תשלומין לעולם ואין צריך לומר למים
רבים ואין לו לפרוע מצות ארבעה כוסות ואם עשה כן אמילו בשבעת
עשר בניסן מוציא שם שמים לבטלה הוא וחייב פלקות שלא מצינו שיש
תשלומין אלא לקרבן פסח בלבד ולטמא ולמי שהיה בדרך רחוקה בלבד
אבל מצות ארבעה כוסות וחלל והגדה מצותן בזמנן ואם עבר זמנן עברו
ולעשות מלאכה בערבי פסחים הלכה כר' מאיר דאמר מקום שנהגו
לעשות מלאכה בערבי פסחים ער הצות עושין ומקום שלא נהגו לעשות
עין עשה רבי יוסף גאון והלכתא כל שבעת ימי חמשה אין לשין אלא
בשבת ח' טחוא ארבעים ושלש ביצים שלא יבוא לידי
המילה ואלתם מי שיש לו אורחים הרבה ואין לו מי שאפה לו כל
שבת או אפה נ"י ואפה פת סלו ויעמוד ישראל על ראשו ויסיק
המילה וישראל אינו זז מעל ראשו וישראל הוא לש כל העשה ח
כדראינו בפסח אסור כדראינו בפסח אסור ר' אלמא פשע
הוא בלישא שפיר וגוי לאו בר חיובא הוא ואתי ליה חמץ
אבל בשאר ימות השנה כי קאי ישראל עליה שפיר דמי רבי יהודה
וחי מאני דקתיא לענין חמץ בפסח ולענין ביטול גוים שבי
דתספין כהן חלכתא כמרימר דכין חינאבא בין אונמא בין ידקא
במית כהן קרשופני בין לת כהן קרשופני אסור אלמא בכלהרס דמו
חבל לענין יין נסך דתשמיש כצונן הוא חלכתא כרב וכיד דחינאבא ד
אונמא שרי ידקא אסור משום דמצרף ואי אית כהן קרשופני יכולת
והרי דבכתן צדק מהו לנרך בפסח על שליפה או על פרוסה ד
לכנות על פרוסה וחיא בתוך שליפה דאמר רב

דאמר לנפמא חבל מדריס נפסח שמניח פרוסה בתוך שלמה ובצד פמא
טעמא לחם עוני כתיב אלמא צריך לבצוע על שתייהם רב נטרונאי
ושאלתם מי פירות אין מחמיצין כן ראינו דקא אזור
רבנן מי פירות אין מחמיצין הלכתה היא שאם לש את העיסה בשמן או ח
בדבש או ביין ולא הטיל בה מים כל עיקר אין צריך שימור ולא שיעור מ
מני שאין מחמיצין אבל אם הטיל בה מים בשמן או בדבש או ביין ולש
העיסה במי שלש אותה במים לברך דומה וצריך הכנע שימור נ
וצריך שיעור וצריך שלש נשים להתעסק בו וכן הלכתה רבנחשון
ושא איתיה גמול לא תלוש אלא במים שלנו כיון סמסום
חמץ היא חמץ דירופין ממהרין לחמץ אין שינוי בין ליל ראשון לשאר
ימות הפסח ענין שיעור חמץ נוהג כל שבעה

הלכות ראש חמץ רב נטרונאי וחלכתה בראש השנה
כשתוקעין לברך לשמוע קול
שופר וכן מנהג כל בני ישראל רב יהודאי שופר סנסרק במשהו
וסתמו שלא במינה אם מעכב את התקיעה כשר במשהו אבל ספי כנסתייר
קא ברין אם אינו מעכב את התקיעה כשר במשהו אבל ספי כנסתייר
דובו פסול דעבדין ביתרי לישאגי דר' נתן לחומר אבסעו כשר והוא ח
ענישתייר בו דובו שלא במינו פסול אע"ג דנשתייר רובו רב שרירא
והלכתה התוקע בזמן שהצבור יושבין ומכרך קודם תקיעה
הוא התקיעה על סדר ברבות כשתם עומדין ואין צריך ברכה ואם גאס
הראשון ולא יכול לתקוע על הברכות ובא אחר לתוקעין כיון שבירך ח
הראשון אין השני צריך לברך לפי שאינו מכרך אשר קדשנו במצותינו
וצונו לתקוע בקול שופרו אלא לסמוע בקול שופר וכיון סמסע את ח
הברכה שבירך הראשון מיושב ככר יצא הוא וכל העם ירי ברכה ואין
צריך לחזור ולברך אג

הלכות יום כפור רב נטרונאי
ושאלתם להשמין תבשיל מערב יום הכפורים למוצאי יום הכפורים
למה חוצרך לכך בשלמא להשמין לשבת דקא בעי מאכל תבשיל אלא ח
למוצאי יום הכפורים ויעשה כל צרכיו אבל איסור אין בו והעושה אין
ממתיין בו ואין מונעין אותו
בקר אינו טב לרתיצה שאסרו חכמים כאבל כולן בשל חמץ הן ואבל
קח ללהות שלשי שלו ערב ויום הכפורים אסור בשמלה

במבית סמי ש' אין אבילות שלו פוקעת אלא בשקדנות החפץ וכל
ששקעה חמה חל יום הכפורים ואסור ברחיצה ואפילו בצונן וטבילת יום
הכפורים רשות הוא ולא שהיבין ישראל בטבילה אלא נקיות בעלמא
וששאלתם יום הכפורים שאסור בסיבה מהו לסוך סכערב' כך ראינו
אין צריך לומר סיבה וקיל איסורה אלא אפילו עיניין שעונשן קשה ויש
בם כרת אין איסורין אלא עד שיכנס יום הכפורים עצמו הילכך דברים או
שהן ששה שנאמר בהן עינוי אם עשאן מבעוד יום של תשיעי כולן מ
בותרין ובלבד שיעשה כמו שא' הדל' כל מקום שנאמר שבות מוסיפין
מחול על הקדש' רב פלמי' וחלכתא כמאן דאמר ביום הכפורים
הסלך וחלהלא ירחצו את ידיהם והחיה לאתנעול את
הסנדל' רב כהן צרק ומי שמבקש לקנח ביום הכפורים במים אם
אסמנים הוא ואין דעותו מיושבת עליו בכל השנה בולח
עד שמקנח למים וכל שכן ביום הכפורים שצריך לקנח ולטהר את עצמו
ביותר יקנח אבל כל אדם לא שכך אמרו חז"ל אמר ר' אלעזר אסור ה
לאדם שיטור אפילו אצבע קטנה במים בתשעה באב כדרך שאסור ה
לשור ביום הכפורים והרואה קרי ביום הכפורים חייב לטבול מקל ו
וחומר ומה טיט וצואה שאינן אלא מאוס רותץ כדרכו מהן שכבת זרע
שנאמר בה ואיש כי תצא ממנו וטמא לא כל שכן שחייב לטבול וכן בטאר
ימות השנה יטבול משום נקיות ומפני קירוש השם בפני גוים
רב הילאי וששאלתם יכול אדם ליבנס לבית חדש או לבית שכור ה
כחולו של מעד אם יכול לפנות כליו מבית לבית כך שני
חז"ל אמר לעשות מלאכה או משא או מתן בחולו של מו"ד אלא לצורך'
למעד ומי שמבקש ליבנס לבית חדש לדור או לבית שכור בהולו של
מעד מותר שאינו מלאכה ולא משא ולא מתן

חלבות סוכה ולולב והדס וערבה רב שרידא

וששאלתם בקומצו אין טעם מצוי לא לולב ולא הדס ולא אתרוג ואנו ה
שוכרין מי שיביא אותו ממהלך שמונה ימים ואין באותו מקום לולב אלא
דבר כותש ומביאין לנו שני לולבין או שלשה כדמים וכשמביאין אותן
אנו גובין להן מה שקנו אותן ושכירותם מכל אחד ואחד ונוטלו חזן ה
הנסת בידו בשעת ההלל ומנדרך עליו ונותנו לוקנים ומכרכים עליו ונוטל
אותו כל אחד ואחד מיד חברו עד שמברכין עליו כל הקהל יצאו ידי ה
חובתן אלא ודאי כפי אר' בנות ההג' ב' וס' השני והלאה יצאו ידי חובתן

באותו לולב אבל ביום ראשון של חנוני אין אדם יוצא בלולבן של חמירו לא
אם כן נותנו לו במתנה ותנן מלכרין אותו לומר כל מי שיגיע לולב ביד
הרי הוא לו במתנה וכך ראוי שיעשולתיות קנין הלולבין לאחד מן העבוד
'או שיקח מן ממונו או שיתנו את הרמים ואת השכר לחון הכנסת ח
במתנה והוא יקנה לעצמו זכיום טוב ראשון יתנהו במתנה לאחד מן ח
הזקנים וכל אחד ואחד יתנהו לאחר במתנה עד שיבוא לידי כולן ויצא בו
על אחד ידי חובתו ובכך אתם יוצאין ידי חובתכם ו

רבי שלום והגושל לולב כיון שמכרך על נשילת לולב לאלתר ה
מגביהו מוליך ומביא מעלה ומוריד וכן כהורו ליי וכן
באז יי ויש המאובשני מקומות צריך לנענעו אחת בשעה שמכרך י

ואחת בשעת **רבי שרירא** וששאלתם מה הפרש בין מנה
נביאים ליסוד נביאים כך פירושה יסוד נביאים שתקנו
לכל ישראל לעשות כן ומהו להם ומנהג נביאים שנהגו לעשות כך
מבלי תיקון ויסוד **רבי יוחנן** וששאלתם חוטם של אתרוג באיז
מקום הוא חוטמו וחו חורו שהוא ראשו של אתרוג י

היכא דעלתה ברוחיות אפי' כל דתיא הות ליה כמנוכר ופסול והיכא
דנטלה פנימתו ביום ראשון פסולה מכאן ואילך כשרהו אנשי מרח
אינן טוענין הדס בשבת ובני ארץ ישראל טוענין הדס בשבת שנאמר י
ולקחתם לכם אפי' בשבת והדס של לולב אם יכול לעשותו כולו מן ח
העבות מצוה מן הפונחר ואסאינו מוצא אלא שלשה הדסין עבות ממלא
אותו בהדס שושפת ושפיר דאמי **רבי עמרם** ושיעור הדס וערכת
שלשה טפחים ושלשה חובשי טפח דהלכתא כר

שרפון דאמר באמה בת המטה טפחים ולולב המטה טפחים חסר חומש
טפח לבר מהוציא וקיימא לן כר ישמעאל דאמר שלשה הדסין ושתי
ערבות ולולב אחד ואתרוג אחד ואפי' שנים קטומין ואחד שאינו קטום
ועכשיו נהגו במקומנו במתיבתא כמה דורות שלא לפחות מששים י
ושמונה בדין לולב **רבי יוחנן** וששאלתם הינינתי קינופות וחינינתי
נקליטין קינופות ארבעה עמודים מעמידין אותן בארבע מ
פנות המטה כיון שמטה מונחת בתוך הסוכה ופורס סדין על קינופות ח
שלה שהן גבוהין יותר מעשרה טפחים נעשת כסוכה בתוך סוכה ופסולת
אבל נקליטין קבויעין הן במטה ושנים חן אחד מכאן ואחד מכאן ואם פ
פארס עליהן סדין דומה לאהל ואעפי' שקבויעין בו כיון שאין גבוהין עשרה
טפחים מן המטה כשרהו וששאלתם מותר לפרוש סדין על הסוכה פ

הסוכה בפני החמה כד ראינו שאמר ללשות כן דתניא בדייא פירש

עלה סדין מפני החמה או תחתיה מפני הגשר פסולה וכן הלכה והלכתא

במאן דאמר חתן ושושבינין וכל בני הופה פטירין מן הסוכה

מר רב צמח ולכרך לישב בסוכה אעפ"י שנכנס אין צריך לברך כיון

שאין לה קביעה אלא בישיבה בסעודה בשיט קידוש

וכס וסעודה לפניו סודרין על הכוס דאיתמר

דב אמר סיכה ואחר כך זמן וזמן על כוס של קידוש היום הוא סודרו

והא דתנן הרחיק את הסיכוך מן הדפנות שלשה טפחים ולא כך היא

שמעתא דאם כן קשיא גוד אחד מחיצתא השתא חיבא דגבוהא סוכה

עשר אמות ודופן חדא מדפנותיה אין גבוהה אלא עשרה טפחים רואין

אותה כאילו היא דבוקה מן הסכך ואכדין גוד אחד מחיצתה אלא האי

ברחיק את הסיכוך מן הדופן בשוין לדופן כגון שהיה גגה של סוכה ארבע

אמות ועשה סיכוך ארבע אמות חסר שלשה טפחים דומיא דסכך פסול

דאוויר פוסל במיעוט שלשה טפחים סכך פסול פוסל בארבעה כגון בגדים

או כלים או נסרים שיט בהן רוחב ארבעה טפחים פוסל בארבעה

והלכתא סיככה בעניני פשתן פסולה בהוצני פשתן בשרה: ופירש עניני

פשתן שנעמרה מלאכתו ויעשו כמין קליעה לפיכך פסולה דנעשה כמי

האסיככה בכלים ובדבר המקבל טומאה קיצי פשתן שעדיין לא

שראים במטרה שדומה לקט בעלמא רב יוסף גאון והלכתא סוכה

צריכה שתי דפנות כהלכתן ושלישית תריבה צורת פתח ואם מפיט

בדפנות במה שהוא מפיט שפיר דאמי אבל בציר מהכי לא רב נטרונאי ושעאלתם הא דתנן המשלשל דפנות שלמעלה למטה בתנא קמא או כרי יוסי כן ראינו שהלכתא כה דל ואין הלכתא כרי יוסי חדא דייחיד ורבי'ם הלכה כרבי'ם ועוד מדאמר רב חסדא אמר אבימי מחצלת ארבעה ומשהו מתרת בס כ פסום דופן הלכות מגילה וספר תורה רב נטרונאי שלח

צבור הקורא מגלת אסתר בקהל צדיק לשודרה באחת מפני שהיא באגרת אבל בגשימה אחת אינו צריך לאגרת אלא עשרת בני המן ועשרת הלכך אין מפסיקין בין פסוק לפסוק והרשות בידו ואין בבר כלום ואם סגי'ע גמי נשימה באמצע פסוק אין כחייבין אותו לומר פ פסוק טולו בגשימה אחת ואם פסק באמצע הפסוק משום נשימה מותר דאין בכך כלום ושיעורו בין פסוק לפסוק בין באמצע פסוק כרי נשימה ב

כלבד ושיור ההפר שאברנו כראש יריעה ובסוף יריעה ואי אפשר לומר
 באמצע יריעה ובין הלכה ונחא דאמר רב כגלה בזמנה ביחוד שלא
 בזמנה בעשרה ורב אמי אמר בין בזמנה ובין שלא בזמנה בעשרה : כך
 ראינו שאעפ"י שאברו חז"ל הוה עובדא והש לה רב להא דרבסי הלכה
 למעשה שלמדונו רז"ל ומנהג נשתיישיבות כרב שאפ"י יחיד קורא י
 אותה בזמנה ומברך עליה לפניה ולאחריה : ושאלתם זמנה ושלא
 בזמנה אי זהו זמנה ארבעה עשר וחמשה עשר ושלא בזמנה אחד עשר
 ושנים עשר ושלושה עשר ואעפ"י ששנינו כגילה נקראת וכונה הוא תקנתא
 הוא דקאפרי אבל שבחה לאתהאנוהנת לא בזמנה אלמא זמנה ארבעה
 עשר וחמשה עשר ושלא בזמנה אחד עשר ושנים עשר ושלושה עשר ל
 ושאלתם הקורא את הכגלה בדרך וקורא בספר תורה או דילמא פושטת
 באגרת עד שיקרא את כולה הווי דעין שבשתי ישיבות ובבית רבינו ה
 שבבבל ובכל מקומות ישראל בדרך וקורא בספר תורה וכן מנהג : ושאלתם
 לענין כגלה לסאי הלכותא נקראת אגרת ולענין מאי נקראת ספר מה טעם
 יש בדבר כך פירשו חז"ל נקראת ספר שאם תפרה בפשתן פסולה מפני
 שהתורה תפארה צריך לתפרן בנידין ושמו לעקב בלשון ערבים ומגילה
 אם תפרה בחומי פשתן פסולה לקרות בה בעיבור ולברך עליה ואם השיל
 בכל הפרו שבין יריעה ליריעה ששה חכי גידין של עקב ערה וכהו חכי
 גידין שלשה בחומי מבנים כחמ ומציאה שלשה פעמים בנידאעפ"י ה
 שתופר את היריעה בחומי פשתן מכשירות אותה אותן שלשה חכי עקב
 וכשרה **רב עמרם** והא דאמר"י מופכ תגלל המטפחת ואל יגלל
 ספר תורה משום דאמר"י רבנן כלהאחו ספר תורה ערום
 נקבר ערום אלא נגללו במטפחת שלו **רב ראי** ספר תורה המנוקד
 אין קורין בו בצנור ואעפ"י שגד"י הנקודות שבו :
רב נטרנאי ושאלתם יריעות שלנו וקלה שלנו מעובדין בסיד כשרות
 או פסולות : כך ראינו קרף כיון שעיבדו לשכהאעפ"י
 שלא עיבדו בצואת הכלבים ובפעמי בשך אבל יריעות צריכות עיבור ח
 לשמן וצריכות עפצין ושאלתם כמה שיטין צריך לעשות בכל דף
 ודף של ספר תורה : כך ראינו שמצוה מן המוכהר לעשות בכל דף ודף
 ארבעים ושנים שיטים ואין לפחות בהן : ושיעור זה נהגו החכמים
 והסופרים הזריזין וראשונים והסמיכוהו על טעם ברור ארבעים כנגד ח
 ארבעים יום שנתנה תורה בהן : ושתיים כנגד שתי הלחות :
 וספר תורה

וספר תורה שאין בו תגין מתר לקרות בו ואין תגין פוסלין אבל העוסק
תגין הרי זה משובח וכל שכן שבע אותיות שצריכות שלשה שלשה תגין
ואלו חן שעטנז גן סימן ואם אין עושה לחם תגין אין פסלת ש
ופתוחות ופתוחות יש להן מקומות כל אחת במקומה ואין לשנות ולעשות
סגומה פתוחה ופתוחה סתומה : ואזהרות שפרשתם לפני תלמיד חכם
ובצבור שבילו תלמידי חכמים אין אומרים פה מעם כיון שכל ימיהם ע
סטוקין בתורה ורגילין בה חרי כבר עסקין בכל מצות שבתורה וזכרין
אותה אבל שאר ישראל כיון שאין רגילין לעסוק בתורה מבקשים לומר
אזהרות לפניהם כדי שישמעו שיש מאות ושלש עשרה מצות כולן על
סדר כיום נתינתן על הר סיני וזכרו אותן ויהיו סדורות בלבם ובלשונם :
מגלה דכתיבה בין הכתובים לא נפיק בה ידי חובתיה וכל שכן צבור אמר
רב מגלה בזמנה קורין אותה אפילו ביחוד שלא בזמנה בעשרה וחלכתא
ברב אסי : אין אומרין הלל בפורים מפני שאין אומרין הלל על גנס שבהוצה
לארץ : וששאלתם מהו למפרע ומהו סירוסין הקורא למפרע כגון ש
שהתחיל בני מרדכי היחודי ואחריו וכל מעשה תקפו סירוסין כגון שדילג
כל פסוק ופסוק סופו לראשו כגון מדינה ומאה ועשרים ושבע כוש ונד
מתו חסולך אחסורש וכן מלה כמו שאמר רדל סרס המקרא ודרשחו
וכענין החנקרא סירוס : שאילו מקמי דמר רב יהודאי גאון מהו לקרות
במגלה שבמציעה ואמר לא מתבעי :

הלכות הענינות וטבאב רב שר שלום ערב תשעה באב טחל
להיות בשבת ספיר

דאמי למיכל בשרא ומשזיה חמרא ואפילו בסעודה השפטיק בה דאם
בן מח מעלה יש בין שבת לחול וכן הלכה אבל אנו אין רגילין בבקו ואין
בשבת אין אנו אוכלין בשר ושותין יין בסעודה מפני כבוד חרבן הבית :
וששאלתם בראש השנה ובשבת שבין ראש השנה ליום הכפורים כותר
להתענות בהן או לא : טובא מותר להתענות בהן ולומר בהן תחנונים
ואם יסלין כל ישראל לעשות בן יעשו וכן מנהג במקומנו : ובערב
תשעה באב לא יאכל אדם שני תבשילין ולא בשר ולא יין מפני : שסתם
שני תבשילין דרך כבוד הוא ואסורי הנודר ביום פלוני צום בחדש פלוני
צום והקיש בשבת פסוד אותו : כל התעניות ואפי' יום הכפורים
מותר לו לאדם לשעום מה שצריך לשעמו ואין בכך בלום רבי אמור רבנן
פז עם ואין בכך בלום לא פליגי בני העניות והילכך כל התעניות שוות :
ולענין שיעור מה שמועמו כן אמרו חז"ל דאמי ור אסי טעמי עד רבישתא

ופשוטן של דברים שאמלו בכנים לתוך פיו שיעור רביעית למעמו אחר
 שנוהר שלא יבלע כלום מותר וכן הלכה: **רב פלגיו** והלכתא השרוי
 כשאר תעניות סועס יין עד רביעית ובהשעה באב שהוא ח
 תענית צבור אינו סועס דאמר שמואל אין תענית צבור בבבל אלא תשעה
 באב בלבד: ובכתנתיין קתני עכרו אלו ולא נענו בית דין גזרין שלש
 תעניות על הצבור אוכלין ושותין מבעוד יום בתשעה באב לא קשייא כי
 תגיא מתנתיין בארץ ישראל דצריכה סיגסמי דכתיב לכטר השמים י
 השתה מים וכי קאמר שמואל אין תענית צבור בבבל דזקא כככל: היו
 מתעניין וירדו להם גשמים קודם הנץ החמה לא ישלימו אחר הנץ החמה
 ר' אלעזר אומר קודם חצות לא ישלימו ואחר חצות ישלימו: מעשה
 שגזרו תענית בלוד וירדו להן גשמים קודם חצות אמר להם ר' טרפון צאו
 ואכלו ושתו יצאו ואכלו וכאו בין הערבים ואמרו הלל הגדול:

הלכות מוזה והלכתא כל פתח שיש לו פצימין חייב במוזה חוץ
 מבית הכסא מפני המנופת וחויב מבית שאין בו י
 ארבע על ארבע אמות שאין ראוי לדירה ואפילו לול פתוח בין בית לעליית
 חייב במוזה: והלכתא מוזה סצות להניחה בתחלת שליש העליון ח
 כשפת הסמוך לרשות הרבים ומצותה מימין הפתח ככניסה דאמרין י
 ביתך דרך ביאתך מימין: והשובר בית מגוי כיון שעקר בית שלגוי הוא
 ומוזה חובת הדרה היא אסור לישראל להניח את המוזה בבית שלגוי ח
 אלא **עמו ויראו שישראל מוזהרין במוזה ואין הגוי מוזהר על מ**
מוזהרין שנינו כו' עינין אדם שאי למוזהרין מציצות לגוי
 עד שיתיר ציציותיה וכל שכן מוזה שתיא קדושה חמורה ביה תרי זיקי חייב
 בשתי מוזהות והלכתא מוזה סתם עמיקה סתם פסולה וכן שנמטה עליה
 שלכן פסולה וצריך מוזה אחרת: ושלישה זייגין של שכעה אלהות ס
 ועונות שלשה שלשה זייגין בין בספר תורה ובין בתפילין ובין בכוזות
 בין בכל כתבי הקדש כל מקום שאתה כגיע אותה כאלו שבע עשר
 לחם שלשה זייגין והאותיות שעטנו גן למה כדי שיראה בשלש
 זייגין לשלש דוחותיו: והלכתא פרשיות של כוזות סתומות דאכר ר
 ולבו חוינא ליה לרב הונא בריך לה מאחר כלפי שמיא ויעשה פרשיותיה
 סתומות וכך מנהג בשתי ישיבות: והלכתא בית שיש לה שנים או
 שלשה פתחים צריך מוזה בכל פתח ואעפי שרגיל באחת מהן יותר ג
 גדול: ומוזה נכתבת על דובסוסטוס ועל הקלף ועיקר במקום בשו
 ר' שמעון ומאן דקבע מוזה מיחייב לברוכי אשר קדשנו כמצות

במזרחו ועוט לקבוע מזרח • מזרח שתלאת במקל פסולח • מזרח
שאית משורטמת פסולח • בית חדש בין שנתו הייב במזרח •
ומזרח נתנת באגשים ובנשים בנדולים ובקטנים • המזכר בית
בזוהר לארץ וחדר בפונדקי בארץ ישראל פסוק פון המזרח שלמים יום •

שאלה שנעשה הד' יתקב דימחייש ויציל על מה פתורו חבמי צרפת
לאכול גבינה אחר בשר בסעודה אחר נשילת ידים וקנות הפה אם הלכה
כדברי האבדברי הגאון שאוסר • והשיבו לאפחכמה שאלת עלות
כי ישרים חיי יוצריקים ילכו בס' ומשעים יבשלו בס'
וחלא בתנתי לך שלישים במעצות אחרי רבים להמות ורבו האוסרין •
ובשיבה של מעלה אין פחלוגת כוח וכולם חודו לאוסר •

חמלה סלאבת שמים נפה צרופה מזוקקת שכשתים • פה קוסטאגוסין
רבתו אשר היא תחת ממשלת אדונינו המלך שולמן סלים ירום הודו •
ביום ראש חדש אדר שנת חשבת אלפים ומאתים ושבעים ושש •

משחבר שמואל פיסיליט

המזכר הדפים

המזכר הדפים
משחבר שמואל פיסיליט
המזכר הדפים